

Søforterne. Stillingen er nu den, at disse en Del af Aaret ligge hen uden nogen virkelig Besætning, i alt Fald i et langt fra fyldestgørende Tal, og hvilken Fare det kan være i kritiske Tider, behøver jeg ikke nærmere at gøre opmærksom paa. Det blev der talt om den Gang. Der naas nu, at vi faa Besætning paa Søforterne, og det er et betydeligt Fremskridt.

Det faste Værn faar ogsaa en betydelig Forbedring. Kystværnet forbedres paa flere Punkter. Jeg skal ikke trække Forhandlingerne ud ved at opremse alt, hvad der i saa Henseende her findes, og som vistnok fra alle Sider maa erkendes for at betegne et Fremskridt. Men jeg vil særlig gøre opmærksom paa Udvidelsen og Forbedringen af Søbefæstningen ved København. Den Søbefæstning, vi nu have, er slet ikke i Stand til at afværge et Bombardement fra Søen. Den, vi faa, vil kunne gøre det.

Det er selvfølgelig et Fremskridt, at vi blive i Stand til at skaffe den nødvendige nye Ammunition til Fodfolkets Geværer med progressivt Krudt, at vi faa Trænmateriel og Munderingsvæsen i Orden, at vi, som jeg nævnede før, faa Kaserneforholdene i Orden og saa fremdeles.

Dette var, hvad der angaar Landværnet og Hæren. Vende vi os til Flaaden, da er Fremskridtet jo ubestrideligt. At den Flaade, vi have, er lille, er slet ikke det værste — vi kunne ikke faa nogen stor Flaade, det have vi ikke Raad til, det evner vort Land ikke. Det værste ved den nuværende Flaade er, at Materiellet er saa uensartet. Naar jeg bortser fra de 4 Kystforsvarsskibe, som det, takket være en Beslutning, Folketinget tog for en Række Aar siden, da vi havde vor Kamp derom, efterhaanden er lykkedes at faa nogenlunde ensartede, er Materiellet meget uensartet, og det er til stor Skade. Jeg maa maaske fortælle blot et lille Træk, der viser dette. Det skete i et af vore større Skibe, Kystforsvarsskibe — større Skibe kan man nok kalde dem, store Skibe er det jo ikke —, at en Del af Maskinen, Stemplet, under Øvelserne revnede og tog Skade. Den blev tagen ud og sendt her til København for at gøres i Stand, men det vilde tage lang Tid. Man kunde da uden videre tage en tilsvarende Del ud af

et andet Skib, som ikke var med i Eskadren, og sende den ned til det Skib, hvor den manglede, hvorefter Skibet Dagen efter igen kunde træde i Virksomhed. Hvad det, at Materiellet er ensartet, betyder under alvorlige Forhold, vil enhver kunne forstaa. Ogsaa for Uddannelsen og Øvelsen betyder det meget, at baade Mandskab og Befalingsmænd kende det Materiel, de skulle arbejde med, idet de, naar de have faaet deres Uddannelse i eet Skib, een Kanonbaad eller Torpedobaad, uden videre kunne sendes over til et andet, fordi Forholdene ere de samme. Her naa vi at faa mere Ensartethed i Materiellet.

Der gives her en ekstraordinær Bevilling til Torpedobaade, til Undervandsbaade m. v. At det har en overordentlig stor Betydning for Flaaden, tror jeg ikke, nogen sagkyndig nogen Sinde vil benægte, tværtimod. Dernæst faa vi vort Mine-materiel og vort Torpedobaadsmateriel forbedret. Endvidere faa vi en Basis for Flaadens Øvelser i Smaalandsøhavet, og vi opnaa, at Flaaden ogsaa med Tryghed kan færdes i Store Bælt, og det er jo der, Faren, om den kommer, snarest vil vise sig. Endelig naa vi en Ting, som man ikke kan undlade at lægge Vægt paa, nemlig, at Flaaden kan faa nogen Øvelse ogsaa om Vinteren, altsaa hele Aaret igennem. Hidtil have vi ikke haft nogen videre Øvelse udenfor de faa Dage, hvor Eskadren var ude, med det egentlige Krigsmateriel. Fremtidig faa vi ogsaa Øvelse om Vinteren. Det første Par Aar bliver det ikke fuldt ud, thi da have vi endnu ikke det fulde Materiel. Paa Udrustningskontoen bliver der altsaa nogen Besparelse i det første Par Aar, nu i den kommende Vinter og det kommende Aar igennem; men efterhaanden som Materiellet kommer til Stede, vil ogsaa denne Vinterudrustning kunne finde Sted.

Jeg kunde nævne flere Fordele, som naas ved den Ordning, som her foreligger for det høje Ting og for Rigsdagen som Helhed, men jeg har kun villet nævne de væsentligste og ikke komme ind paa mindre væsentlige og paa Smaating. Stillingen er jo den, at nu ligger Sagen til Afgørelse, og det er mit Skøn, at det vil være det lykkeligste for Landet at faa Afgørelsen nu, saaledes som den foreligger.